

WYMAGANIA EDUKACYJNE Z POSZCZEGÓLNYCH DYSCYPLIN SZKOLNYCH
W SZKOLE PODSTAWOWEJ IM. POWSTANCÓW WIELKOPOLSKICH 1918/19
W ZDZIECHOWIE

1. Nazwa przedmiotu: **PLASTYKA**
2. Klasa: **4**
3. Numer programu nauczania: **898/1/2026**
4. Obowiązujący zestaw podręczników i ćwiczeń wydanych przez **MAC**

Temat	Treści nauczania	Założone osiągnięcia ucznia	Realizacja podstawy programowej
Dział 1. Rysunki i kompozycje			
1. Zaskocz sztuką! Międzynarodowy Dzień Kropki	– Historia i idea Międzynarodowego Dnia Kropki. – Kropka jako środek wyrazu plastycznego. – Eksperymenty z układem, wielkością i kolorem kropek. – Wzory dekoracyjne i ich funkcja w dziele plastycznym. – Tworzenie wzorów dekoracyjnych z kropek. – Rozwijanie kreatywności, wyobraźni i poczucia sprawczości.	Uczeń: – zna ideę Międzynarodowego Dnia Kropki; – wie, że kropka może być środkiem wyrazu plastycznego; – eksperymentuje z układem, wielkością i kolorem kropek; – tworzy własne wzory dekoracyjne; – rozwija kreatywność, wyobraźnię, poczucie sprawczości i wiarę we własne możliwości.	1.2, 1.4, 1.5, 1.12
2. 1.1. Rysujemy – linia, kreska, kontur. Wspomnienia z wakacji	– Różne rodzaje linii oraz kresek. – Eksperymenty z narzędziami rysunkowymi – obserwacja efektów uzyskanych za pomocą różnych sposobów prowadzenia linii. – Interpretacja wybranego tematu za pomocą zróżnicowanych linii i kresek. – Linia konturowa i jej rola w rysunku. – Stosowanie narzędzi rysunkowych w celu uzyskania określonych rezultatów. – Wykorzystanie środków wyrazu plastycznego do przedstawienia własnych wspomnień i doświadczeń.	Uczeń: – rozpoznaje i nazywa różne rodzaje linii oraz kresek (np. proste, faliste, zygzakowate, spiralne, ciągłe, przerywane); – eksperymentuje z narzędziami rysunkowymi, obserwując efekty uzyskane za pomocą różnych sposobów prowadzenia linii; – interpretuje wybrany temat za pomocą różnorodnych linii i kresek; – wyjaśnia, czym jest linia konturowa i określa jej rolę w rysunku; – swobodnie stosuje wybrane narzędzia rysunkowe w celu uzyskania zamierzonych rezultatów; – wykorzystuje środki wyrazu plastycznego do przedstawienia własnych wspomnień i doświadczeń; – rozwija swoje umiejętności rysunkowe.	1.2, 1.4, 1.5, 2.1, 2.2, 2.4, 2.6, 3.5
3. 1.2. Techniki rysunkowe. Co potrafi kreska? Światłocien	– Warsztat rysunkowy: rodzaje narzędzi rysunkowych i przewidywanie efektu ich stosowania. – Techniki rysunkowe: ołówek, piórko i tusz, cienkopis, węgiel. – Różne rodzaje ołówków i ich zastosowanie. – Pojęcie <i>rysunek światłocieniowy</i>. – Rola światłocienia w budowaniu trójwymiarowości przedmiotu.	Uczeń: – zna podstawowe techniki rysunkowe; – rozpoznaje różne rodzaje ołówków i ich zastosowanie; – wie, czym różnią się rysunki wykonane ołówkiem, cienkopisem i węglem; – potrafi wykorzystać wybraną technikę rysunkową w pracy plastycznej; – rozwija umiejętność obserwacji i tworzenia światłocienia.	1.2, 1.4, 1.5, 2.1, 2.2, 2.4, 2.6, 3.5

	– Światłocień jako wyznacznik przestrzeni. – Tworzenie prac rysunkowych z uwzględnieniem różnic światłocieniowych.		
4. 1.3. Techniki rysunkowe. Co potrafi kreska? Fantazyjne linie i szalone kreski	– Określanie efektu działań przy stosowaniu różnych narzędzi rysunkowych. – Wykonanie prostego szkicu kompozycji. – Określanie cech powierzchni o różnej fakturze. Eksperymentowanie ze środkami wyrazu plastycznego. – Rola kreski w przedstawianiu różnic fakturowych. – Stosowanie wybranych narzędzi rysunkowych w celu uzyskania zamierzonych rezultatów. – Rysunkowa interpretacja zagadnienia faktury i światłocienia.	Uczeń: – rozpoznaje i nazywa różne rodzaje linii i kresek; – wie, czym jest szkic, i potrafi wykonać prosty szkic kompozycji; – rozumie pojęcie faktury w rysunku i potrafi ją przedstawić za pomocą narzędzi rysunkowych; – rozumie podstawowe zasady światłocienia; – eksperymentuje ze środkami wyrazu plastycznego; – swobodnie stosuje wybrane narzędzia rysunkowe w celu uzyskania zamierzonych rezultatów; – interpretuje za pomocą różnorodnych linii i kresek wybrany temat z wyobraźni; – rozwija swój warsztat rysunkowy, wyobraźnię i kreatywność.	1.1, 1.2, 1.4, 1.5, 1.12, 2.1, 2.2, 2.4, 2.6, 3.5
5. 1.3. Sztuka zaczyna się od linii – rysunki prehistoryczne	– Najstarsze przejawy sztuki – malowidła wykonane na ścianach jaskiń. – Słynne jaskinie – Lascaux i Altamira. – Sposoby tworzenia obrazów przez prehistorycznych ludzi. – Przedstawianie zwierząt w ruchu za pomocą linii i uproszczonych kształtów.	Uczeń: – zna najstarsze przejawy sztuki – malowidła wykonane na ścianach jaskiń; – wymienia słynne jaskinie – Lascaux i Altamira; – rozumie i potrafi opowiedzieć, w jaki sposób prehistoryczni ludzie tworzyli obrazy; – potrafi przedstawić zwierzę w ruchu za pomocą linii i uproszczonego kształtu.	1.2, 1.5, 2.3, 3.1, 3.2
6. 1.4. Czym jest kompozycja? Rytm i symetria w naturze i sztuce	– Kompozycja jako uporządkowany układ elementów. – Kompozycja symetryczna: jednoosiowa i wieloosiowa. – Rytm w kompozycji. – Kompozycje symetryczne i rytmiczne w dziełach plastycznych i w przyrodzie. – Działania kompozycyjne na płaszczyźnie. – Rozwój umiejętności kompozycyjnych.	Uczeń: – zna pojęcie kompozycji; – rozumie pojęcia <i>kompozycja symetryczna</i> i <i>kompozycja rytmiczna</i>; – dostrzega symetrię w przyrodzie; – tworzy pracę plastyczną opartą na zasadzie symetrii; – projektuje wzór rytmiczny inspirowany naturą; – rozwija wyobraźnię i kreatywność; – posługuje się kredkami, flamastrami i cienkopisami.	1.2, 1.5, 1.11, 2.1–2.3, 2.6, 3.5 3.8, 3.9, 4.3

7. 1.4. Sztuka ludowa w formach plastycznych – dekoracje z piasku	– Rysowanie piaskiem – tradycja ludowa z regionów Wielkopolski i Kujaw. – Ornament i wzór dekoracyjny. – Tworzenie kompozycji dekoracyjnej inspirowanej sztuką ludową. – Eksperymentowanie z nietypowymi materiałami plastycznymi. – Rozwijanie wyobraźni i sprawności manualnej. – Dziedzictwo kulturowe i jego wartość.	Uczeń: – poznaje wybraną tradycję ludową z regionów Wielkopolski i Kujaw; – wie, czym są ornament i wzór dekoracyjny; – tworzy kompozycję dekoracyjną inspirowaną sztuką ludową; – eksperymentuje z nietypowymi materiałami plastycznymi; – rozwija sprawność manualną i wyobraźnię; – dostrzega wartość dziedzictwa kulturowego.	1.2, 1.5, 1.10, 2.1, 2.2
8. Podsumowanie działu 1. <i>Rysunki i kompozycje</i>	– Klasyfikacja pojęć związanych z rysunkiem. – Techniki rysunkowe. – Rozpoznawanie i analiza wybranych dzieł rysunkowych. – Stosowanie w praktyce wiedzy o rysunku. – Tworzenie tematycznych kompozycji rysunkowych przy użyciu odpowiednich narzędzi. – Twórcza realizacja zadania plastycznego.	Uczeń: – rozpoznaje i nazywa podstawowe środki wyrazu plastycznego; – wyjaśnia pojęcia: <i>linia, kreska, kontur, światłocień, faktura, szkic, kompozycja</i>; – zna wybrane funkcje kreski w rysunku; – rozpoznaje techniki rysunkowe; – stosuje linię i kreskę do tworzenia ornamentów; – projektuje symetryczną lub rytmiczną kompozycję dekoracyjną; – realizuje zadanie plastyczne, kładąc uwagę na kreatywność i estetykę.	1.2, 1.4, 1.5, 1.11, 2.1–2.6, 3.5, 3.8, 3.9, 4.3
Dział 2. Obrazy i kolory			
9. <i>Zaskocz sztuką!</i> Sztuka w plenerze	– Historia malarstwa plenerowego, sylwetki reprezentujących go malarzy. – Wpływ światła i pogody na wygląd otoczenia. – Obserwacja kolorów, kształtów i faktur elementów przyrody oraz architektury. – Wykonanie pracy plastycznej inspirowanej bezpośrednią obserwacją.	Uczeń: – wie, czym jest malarstwo plenerowe; – zna wybranych malarzy związanych z malarstwem plenerowym; – dostrzega wpływ światła i pogody na wygląd otoczenia; – obserwuje kolory, kształty i faktury elementów przyrody oraz architektury; – wykonuje pracę plastyczną inspirowaną bezpośrednią obserwacją.	1.1, 1.12, Doświadczenie edukacyjne: 4
10. 2.1. Malujemy – świat kolorów	– Malarstwo jako dziedzina sztuk plastycznych. – Znaczenie koloru w dziele malarskim. – Podłoża, na których mogą powstawać obrazy. – Znajomość narzędzi i materiałów malarskich. – Techniki malarskie: fresk, witraż, mozaika.	Uczeń: – wie, na czym polega malowanie; – rozumie znaczenie koloru w dziele malarskim; – zna różne podłoża, na których mogą powstawać obrazy;	1.1, 1.2, 1.3, 1.5, 2.1, 2.2, 2.4, 2.6, 3.1, 3.2, 3.5, 3.8, 3.9

	– Rozpoznawanie techniki malarskiej w dziele plastycznym. – Tworzenie kompozycji w określonej tonacji barwnej. – Doskonalenie warsztatu malarskiego.	– wymienia przykłady dzieł malarskich (obraz, fresk, mozaika, witraż); – tworzy kompozycję z plam barwnych; – wykorzystuje kreskę i kontur do uzyskania określonych efektów; – rozwija wyobraźnię i ekspresję twórczą.	
11. 2.2. Techniki i media malarskie	– Charakterystyka technik malarskich: akwareli, gwaszu (farb plakatowych), akrylu, farb olejnych. – Narzędzia malarskie: pędzle, palety, farby, sztalugi. – Rodzaje podłoża malarskiego: papier, podobrazie płócienne. – Rozpoznawanie technik malarskich. – Tworzenie pracy plastycznej wybraną techniką – farby plakatowe lub akrylowe na papierze lub płótnie.	Uczeń: – nazywa i charakteryzuje techniki malarskie: akwarela, gwasz (farby plakatowe), akryl, farby olejne; – zna i posługuje się narzędziami malarskimi: paletą, sztalugą, różnego rodzaju pędzlami i farbami; – określa rodzaj podłoża malarskiego: papier, podobrazie płócienne; – rozpoznaje techniki malarskie, którymi zostały wykonane prezentowane obrazy; – umiejętnie tworzy pracę plastyczną wybraną techniką – farby plakatowe lub akrylowe na papierze lub płótnie.	1.1, 1.2, 1.4, 1.5, 1.6, 2.1, 2.2
12. 2.3. Właściwości barw. Barwy podstawowe i pochodne. Koło barw	– Definiowanie pojęcia <i>barwa</i>. – Barwy podstawowe. – Określanie barw pochodnych. – Wymienianie barw tęczy. – Barwy neutralne. – Wpływ koloru na nastrój dzieła sztuki. – Tworzenie barw pochodnych poprzez zestawianie trzech par barw podstawowych. – Wykonanie pracy plastycznej z wykorzystaniem poznanych barw.	Uczeń: – rozpoznaje barwy podstawowe i barwy pochodne; – eksperymentuje z mieszaniem kolorów; – określa nazwy uzyskanych barw; – tworzy odcienie poprzez zmianę proporcji farb; – wie, jak powstają odcienie szarości; – zna kolejność barw w kole barw i w tęczy; – wykonuje pracę plastyczną z wykorzystaniem poznanych kolorów.	1.1, 1.2, 1.3, 1.5, 2.1, 2.2, 2.4, 2.6, 3.1, 3.2, 3.5, 3.8, 3.9
13. 2.3. Właściwości barw. Temperatura barw i gamy barwne	– Temperatura barw: barwy ciepłe i zimne. – Określanie gamy barwnej w dziele malarskim. – Wpływ barwy na nastrój obrazu. – Uzyskiwanie zestawu barw w określonej tonacji. – Tworzenie tematycznych prac malarskich w danej tonacji barwnej. – Inspirowanie się dziełem sztuki. – Twórcza realizacja zadania plastycznego.	Uczeń: – rozpoznaje barwy ciepłe i barwy zimne; – rozumie różnicę między szeroką gamą barw a wąską gamą barw; – tworzy kompozycję z figur geometrycznych; – świadomie dobiera kolory do nastroju pracy; – rozwija umiejętność szkicowania ołówkiem; – wykorzystuje inspirację dziełem Paula Klee.	1.1, 1.2, 1.3, 1.5, 2.1, 2.2, 2.4 2.6 3.1, 3.2, 3.5, 3.8, 3.9
14. 2.3. Sztuka ludowa w formach	– Sztuka ludowa – malarstwo na szkle.	Uczeń:	1.2, 1.5, 1.10, 2.1, 2.2

plastycznych – malarstwo na szkle	– Regiony, w których panował zwyczaj malowania obrazów na szkle, kolorystyka i tematyka tych obrazów. – Zasada malowania „na odwrót”: planowanie kolejności wykonania pracy (kontury, szczegóły, kolory, tło). – Tworzenie pracy plastycznej techniką malarstwa na szkle. – Indywidualna, twórcza interpretacja wybranego tematu.	– wie, czym są obrazy na szkle i gdzie powstawały w Polsce; – wykonuje pracę plastyczną inspirowaną sztuką ludową; – rozumie zasadę malowania „na odwrót”, potrafi ją wyjaśnić i zastosować; – potrafi zaplanować kolejność pracy (kontury, szczegóły, kolory, tło); – stosuje żywe kolory i dba o estetykę pracy; – rozwija wyobraźnię i sprawność manualną.	
15. Podsumowanie działu 2. <i>Obrazy i kolory</i>	– Systematyzacja wiedzy o barwie i o malarstwie. – Pojęcia z zakresu wiedzy o barwach: barwy podstawowe, barwy pochodne, temperatura barw, gamy barwne. – Określanie technik malarskich. – Podłoża i narzędzia malarskie. – Stosowanie wiedzy o barwie w zadaniu plastycznym.	Uczeń: – wyjaśnia pojęcie <i>barwa</i>; – rozpoznaje i nazywa barwy podstawowe oraz barwy pochodne; – wskazuje barwy ciepłe i barwy zimne; – odczytuje informacje zawarte w kole barw; – wyjaśnia pojęcie gamy barwnej; – wymienia techniki malarskie; – wie, do czego służy paleta i sztaluga; – stosuje wiedzę o barwach podczas wykonywania pracy plastycznej.	1.1, 1.2, 1.3, 1.5, 2.1, 2.2, 2.4, 2.6, 3.1, 3.2, 3.5, 3.8, 3.9
Dział 3. Kształt, przestrzeń, forma			
16. 3.1. Rzeźbimy – trójwymiarowe dzieła	– Pojęcie rzeźby jako formy mającej trzy wymiary: wysokość, szerokość i głębię. – Pojęcie formy przestrzennej jako rodzaju rzeźby współczesnej. – Konstruowanie przestrzenne. – Twórcza, indywidualna interpretacja zadania plastycznego. – Kształcenie zdolności manualnych, wyobraźni i kreatywności.	Uczeń: – rozpoznaje cechy dzieła przestrzennego; – wie, czym są rzeźba i forma przestrzenna; – potrafi modelować kształty z plasteliny; – wykorzystuje różne narzędzia do tworzenia faktury powierzchni; – rozwija wyobraźnię i kreatywność.	1.1, 1.2, 1.5, 1.8, 2.1, 2.4, 3.1, 3.2, 3.5, 3.8, 3.9
17. 3.1. Czym jest rzeźba? Płaskorzeźba	– Pojęcia <i>posąg</i> i <i>monument</i>. – Płaskorzeźba jako dzieło rzeźbiarskie na płaszczyźnie. – Dekoracyjna funkcja płaskorzeźby jako elementu związanego z architekturą. – Rozpoznanie i analiza wybranych dzieł rzeźbiarskich.	Uczeń: – zna pojęcia: <i>rzeźba</i>, <i>monument</i>, <i>posąg</i>, <i>forma przestrzenna</i>, <i>płaskorzeźba</i>; – rozpoznaje podstawowe rodzaje rzeźby; – potrafi wskazać cechy płaskorzeźby;	1.1, 1.2, 1.5, 1.8, 2.1, 2.4, 3.1, 3.2, 3.5, 3.8, 3.9

	– Tworzenie płaskich form rzeźbiarskich z użyciem różnych materiałów. – Świadome stosowanie narzędzi dla uzyskania zamierzonych efektów. – Tworzenie prac o zróżnicowanej fakturze. – Doskonalenie zdolności manualnych.	– wykorzystuje różnorodne narzędzia do tworzenia faktury; – wykonuje samodzielnie płaskorzeźbę z plasteliny.	
18. Zaskocz sztuką! Trójwymiarowe dzieła w teatrze	– Teatralny świat emocji, przeżyć i wyobraźni. – Oprawa plastyczna spektaklu: scenografia, dekoracja, rekwizyt, kostium i maska teatralna. – Podstawowe rodzaje lalek teatralnych. – Rola trójwymiarowych elementów plastycznych w teatrze. – Rozpoznawanie i nazywanie emocji. – Wykonanie maski przedstawiającej wybraną emocję.	Uczeń: – wie, czym są scenografia, dekoracja, rekwizyt, kostium i maska teatralna; – zna podstawowe rodzaje lalek teatralnych (marionetka, pacynka, kukielka, jawajka); – rozumie rolę trójwymiarowych elementów plastycznych w teatrze; – potrafi rozpoznać i nazwać emocje; – wykonuje maskę przedstawiającą wybraną emocję; – rozwija kreatywność i sprawność manualną.	1.7 Wymagania do wyboru: 1.2, 1.3 Doświadczenie edukacyjne: 8
19. 3.2. Techniki rzeźbiarskie	– Rola rzeźby w przestrzeni publicznej. – Tradycyjne i współczesne techniki, materiały i narzędzia rzeźbiarskie. – Różnice w sposobie tworzenia form przestrzennych w określonych materiałach. – Komponowanie przestrzenne: tworzenie rzeźby z gliny. – Rozwijanie wyobraźni przestrzennej. – Rozwijanie sprawności manualnej, kreatywności i twórczego myślenia.	Uczeń: – wie, czym jest rzeźba i jakie są jej cechy; – zna tradycyjne i współczesne materiały rzeźbiarskie; – rozpoznaje rzeźbę jako dzieło trójwymiarowe; – potrafi wykorzystać glinę samoutwardzalną do wykonania pracy przestrzennej; – tworzy własną rzeźbę przedstawiającą zwierzę rzeczywiste lub fantastyczne; – rozwija wyobraźnię przestrzenną i sprawność manualną; – wymienia materiały używane do wykonywania rzeźb; – obserwuje kształty i proporcje zwierząt; – wykonuje faktury i detale za pomocą prostych narzędzi.	1.1, 1.2, 1.5, 1.8, 2.1, 2.4, 3.1, 3.2, 3.5, 3.8, 3.9
20. 3.3. Czy wszystkie rzeźby są do siebie podobne?	– Funkcje rzeźby. – Określanie różnic pomiędzy dziełami rzeźbiarskimi pod względem treści i formy. – Pojęcie <i>rzeźba dekoracyjna</i>. – Pomnik jako dzieło upamiętniające ważne postacie i wydarzenia historyczne.	Uczeń: – poznaje pojęcia: <i>rzeźba dekoracyjna</i>, <i>rzeźba o tematyce religijnej</i>, <i>pomnik</i>, <i>rzeźba kameralna</i>; – poznaje twórczość Alberto Giacomettiego; – potrafi wykonać formę przestrzenną z drutu i plasteliny; – rozwija wyobraźnię przestrzenną i sprawność manualną;	1.1, 1.2, 1.5, 1.8, 2.1, 2.4, 3.1, 3.2, 3.5, 3.8, 3.9

	– Rozpoznawanie dzieł rzeźbiarskich o określonej tematyce. – Tworzenie dekoracyjnej formy przestrzennej. – Rozwijanie wyobraźni przestrzennej i umiejętności kompozycyjnych.	– eksperymentuje z materiałami rzeźbiarskimi.	
21. Podsumowanie działu 3. <i>Kształt, przestrzeń, forma</i>	– Klasyfikacja pojęć dotyczących rzeźby. – Pojęcie rzeźby jako dzieła sztuki oglądanego w trzech wymiarach. – Określanie rodzajów i funkcji rzeźby na przykładach. – Znajomość materiałów i narzędzi rzeźbiarskich. – Znajomość oraz stosowanie terminów i pojęć dotyczących rzeźby. – Rozwijanie wrażliwości estetycznej, wyobraźni i sprawności manualnej.	Uczeń: – wyjaśnia pojęcia: <i>plaskorzeźba (relief), forma przestrzenna, posąg, monument, pomnik</i>; – wymienia materiały wykorzystywane do tworzenia rzeźb; – zna funkcje i przeznaczenie rzeźby; – rozpoznaje różne rodzaje rzeźb na ilustracjach; – wykonuje prostą formę przestrzenną; – rozwija wyobraźnię i sprawność manualną.	1.1, 1.2, 1.5, 1.8, 2.1, 2.4, 3.1, 3.2, 3.5, 3.8, 3.9
Dział 4. Grafika i kontrast			
22. 4.1. Odbijanie, powielanie	– Pojęcia odbijania i powielania jako czynności związanych z twórczością graficzną. – Cechy charakterystyczne grafiki artystycznej i użytkowej. – Podstawowe pojęcia związane z dziedziną grafiki: <i>matryca, odbitka, wydruk</i>. – Warsztat grafika: znajomość materiałów i narzędzi. – Znajomość terminów i pojęć z zakresu grafiki. – Techniki graficzne wykorzystywane w szkole.	Uczeń: – wie i rozumie, że odbijanie i powielanie to czynności związane z twórczością graficzną; – potrafi wykonać prostą matrycę graficzną – pieczętkę; – tworzy własny wzór dekoracyjny; – eksperymentuje z różnymi materiałami i narzędziami w celu wykonania odbitek; – projektuje papier dekoracyjny, posługując się techniką graficzną; – doskonali i rozwija umiejętność działania twórczego w celu osiągnięcia określonego celu plastycznego; – współpracuje z koleżanką lub kolegą podczas wykonywania zadania.	1.2, 1.11, 2.1, 2.4, 2.6, 3.1, 3.2, 3.3, 4.1, 4.9
23. 4.2. Czym jest grafika? Grafika artystyczna	– Charakter grafiki użytkowej i artystycznej. – Znajomość procesu tworzenia form graficznych. – Rodzaje druków graficznych: wypukły, wklęsły, płaski. – Techniki graficzne. – Warsztat grafika: narzędzia i materiały graficzne. – Znajomość i stosowanie terminów i pojęć z zakresu grafiki. – Tworzenie prostych form graficznych. – Doskonalenie warsztatu pracy w obrębie zagadnienia.	Uczeń: – poznaje pojęcie <i>grafika artystyczna</i>; – rozumie, czym są matryca i odbitka; – rozpoznaje przykłady grafiki artystycznej; – wykonuje własną matrycę z materiałów o różnorodnej fakturze; – tworzy odbitki graficzne; – eksperymentuje z kompozycją i fakturą;	1.2, 1.11, 2.1, 2.4, 2.6, 3.1, 3.2, 3.3, 4.1, 4.9

	– Rozwijanie wyobraźni i myślenia twórczego.	– w oryginalny, indywidualny sposób realizuje zadanie plastyczne; – rozwija umiejętności kompozycyjne.	
24. Zaskocz sztuką! Tajemnice druku. Techniki grafiki artystycznej	– Druk – krótki zarys historyczny. – Podstawowe rodzaje druku: wypukły, wklęsły i płaski. – Utrwalenie pojęć: <i>drzeworyt, linoryt, miedzioryt, litografia</i>. – Funkcje matrycy i odbitki w procesie drukowania. – Wykonanie matrycy inspirowanej drukiem wypukłym. – Tworzenie odbitki graficznej z przygotowanej matrycy.	Uczeń: – wyjaśnia pojęcie druku; – rozpoznaje podstawowe rodzaje druku: wypukły, wklęsły i płaski; – utrwała pojęcia: <i>drzeworyt, linoryt, miedzioryt, litografia</i>; – rozumie, czym jest matryca i odbitka; – wykonuje własną matrycę inspirowaną drukiem wypukłym; – tworzy odbitkę graficzną z przygotowanej matrycy.	1.2, 1.11, 2.1, 2.4, 2.6, 3.1 3.2, 3.3
25. 4.2. Grafika użytkowa	– Grafika jako dziedzina sztuki. – Proces tworzenia odbitek graficznych: wykonanie matrycy, drukowanie, powielanie. – Różnice warsztatowe pomiędzy grafiką artystyczną a warsztatową. – Praktyczny charakter grafiki użytkowej. – Tworzenie graficznej formy użytkowej. – Rozwijanie warsztatu pracy w zakresie projektowania graficznego.	Uczeń: – poznaje pojęcie grafiki użytkowej; – rozpoznaje przykłady grafiki użytkowej w najbliższym otoczeniu; – projektuje zakładkę do książki zgodnie z zasadami estetyki i czytelności; – wykorzystuje ograniczoną liczbę kolorów w projekcie; – potrafi zaprojektować tematyczną pracę graficzną; – w oryginalny, indywidualny sposób realizuje zadanie plastyczne; – rozwija umiejętności kompozycyjne; – tworzy projekt w prostym programie graficznym; – przygotowuje projekt do wydruku.	1.2, 1.11 2.1, 2.4 2.5, 3.3, 3.8, 4.1, 4.2, 4.9 Wymagania do wyboru: 4.4, 4.5
26. 4.3. Kontrasty wokół nas. Kontrast barwny	– Pojęcie kontrastu w sztukach plastycznych. – Barwy kontrastowe, kontrast kształtów, kontrast faktur, kontrast proporcji. – Pary barw kontrastowych (czerwona – zielona, niebieska – pomarańczowa, fioletowa – żółta). – Określanie kontrastów w dziele plastycznym i zasadność ich stosowania. – Tworzenie zestawień kontrastowych w pracy plastycznej. – Rozwijanie kreatywności i odwagi twórczej.	Uczeń: – zna i rozumie pojęcie kontrastu w sztuce; – potrafi zaobserwować kontrast w naturze, w kompozycjach rysunkowych, malarskich i rzeźbiarskich; – wyjaśnia pojęcie kontrastu barwnego; – wymienia pary barw kontrastujących ze sobą; – świadomie wykorzystuje kontrast barwny w zadaniu plastycznym; – rozwija swój warsztat malarski.	1.1, 1.2, 1.3, 1.5, 2.1, 2.2, 2.4, 2.6, 3.1, 3.2, 3.5, 3.8, 3.9
27. 4.3. Sztuka ludowa w formach	– Funkcje dekoracyjne wycinanki w sztuce ludowej.	Uczeń: – utrwała pojęcie sztuki ludowej;	1.2, 1.5, 1.10, 2.1, 2.2

plastycznych – wycinanka	– Rodzaje wycinanek ludowych w różnych regionach Polski. – Różnorodne układy kompozycyjne w wycinance ludowej. – Cechy charakteryzujące kompozycję rytmiczną i symetryczną. – Wykonanie wycinanki inspirowanej sztuką ludową. – Rozwijanie sprawności manualnej i wyobraźni.	– zna cechy charakterystyczne polskiej wycinanki ludowej; – wskazuje regiony słynące z wycinankarstwa; – rozpoznaje elementy kompozycji takie jak: symetria, rytm, równowaga i kontrast; – wykonuje własną wycinankę inspirowaną sztuką ludową; – rozwija sprawność manualną i wyobraźnię.	
28. Podsumowanie działu 4. <i>Grafika i kontrast</i>	– Synteza wiedzy o grafice. – Techniki graficzne. – Warsztat grafika: znajomość materiałów i narzędzi. – Znajomość terminów i pojęć z zakresu grafiki. – Barwy kontrastowe i ich właściwości. – Powtórzenie i utrwalenie wiadomości i umiejętności dotyczących właściwości barw.	Uczeń: – utrwala wiadomości dotyczące grafiki artystycznej i grafiki użytkowej; – rozpoznaje przykłady tych rodzajów grafiki; – przypomina sobie pojęcie kontrastu w sztuce; – wskazuje kontrast barwny w dziełach plastycznych; – wykorzystuje kontrast w działaniu plastycznym.	1.2, 1.11, 2.1, 2.4, 2.6, 3.1, 3.2, 3.3, 4.2, 4.9

Na plastyce oceniana jest kreatywność, wrażliwość na problemy, umiejętność ich dostrzegania, definiowania i rozwiązywania.

KRYTERIA OCENY

Ocena celująca Uczeń:

- posiada pełne wiadomości i umiejętności objęte programem, uzupełnianą wiadomościami z różnych źródeł;
- zawsze jest przygotowany do lekcji i posiada wszystkie potrzebne materiały;
- bierze aktywny udział w życiu kulturalnym szkoły;
- z zaangażowaniem uczestniczy w różnorodnych formach lekcji: bierze udział w dyskusjach, broni swoich poglądów, dostrzega analogie, z szacunkiem odnosi się do działalności twórczej kolegów;
- potrafi pracować w grupie, odpowiedzialnie traktuje powierzone zadania;
- wykonuje oryginalne prace plastyczne, stosuje niekonwencjonalne rozwiązania w działaniach twórczych.

Ocena bardzo dobra Uczeń:

- zawsze jest przygotowany do lekcji i posiada wszystkie potrzebne materiały;
- z zaangażowaniem uczestniczy w różnorodnych formach lekcji: jest zainteresowany tematem, uczestniczy w dyskusjach;
- potrafi pracować w grupie, odpowiedzialnie traktuje powierzone zadania;

- zadania dotyczące wiedzy o sztuce wykonuje z pełną znajomością tematu;
- wykonuje estetyczne prace plastyczne, zgodnie z tematem, wykazuje się umiejętnością celowego stosowania środków formalnych i oryginalnością;
- posiada pełne wiadomości i umiejętności objęte programem.

Ocena dobra Uczeń:

- poważnie traktuje swoje obowiązki; jest przygotowany do lekcji, przynosi wymagane materiały plastyczne, podręcznik itp.;
- jest zainteresowany lekcją i umiarkowanie zaangażowany w jej formy;
- systematycznie wykonuje zadania dotyczące wiedzy o sztuce;
- prace plastyczne wykonuje starannie i zgodnie z tematem;
- posługuje się wiadomościami i umiejętnościami objętymi programem.

Ocena dostateczna Uczeń:

- swoje obowiązki traktuje poważnie; najczęściej jest przygotowany do lekcji, przynosi wymagane materiały plastyczne, podręcznik itp.;
- mało aktywnie uczestniczy w zajęciach, nie zawsze jest zainteresowany tym, co się dzieje na lekcji;
- dość systematycznie i w sposób poprawny wykonuje ćwiczenia i polecenia dotyczące wiedzy o sztuce;
- wykonuje prace plastyczne, najczęściej zgodnie z tematem i założeniami, ale na niskim poziomie osiągnięć;
- posiada podstawowe wiadomości i umiejętności objęte programem.

Ocena dopuszczająca Uczeń:

- lekceważy swoje obowiązki: rzadko przynosi wymagane materiały plastyczne, Program nauczania dla klas 4–7 Plastyka 19 podręcznik itp.;
- niechętnie podejmuje działania plastyczne na lekcji;
- nie jest zainteresowany przedmiotem: sporadycznie bierze czynny udział w lekcji;
- nie wykonuje systematycznie ćwiczeń i poleceń dotyczących wiedzy o sztuce;
- fragmentarycznie opanował wiadomości i umiejętności objęte programem;
- nie wykazuje woli uzupełnienia wiadomości i poprawy oceny

Ocena niedostateczna Uczeń:

- lekceważy swoje obowiązki: nie przynosi wymaganych materiałów plastycznych, podręcznika itp.;
- nie uczestniczy w działaniach plastycznych;
- nie wykonuje ćwiczeń i poleceń dotyczących wiedzy o sztuce;
- biernie uczestniczy w lekcjach – nie bierze udziału w dyskusjach, pogadankach;
- nie opanował podstawowych wiadomości i umiejętności objętych programem;
- nie wykazuje woli poprawy oceny.

Formy oceniania zapewniają uczniowi otrzymanie informacji na temat wyników własnej pracy oraz aktywizują jego rozwój, wskazując mu kierunek poprawy.

DOSTOSOWANIE WYMAGAŃ EDUKACYJNYCH DLA UCZNIÓW:

Wymagania edukacyjne dostosowane są dla uczniów:

- z orzeczeniem poradni psychologiczno – pedagogicznej.
- posiadających opinie poradni psychologiczno – pedagogicznej.

Uczniowie z orzeczeniem poradni psychologiczno - pedagogicznej o potrzebie kształcenia specjalnego ze względu na upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim lub z opinią poradni psychologiczno – pedagogicznej, realizują podstawę programową kształcenia ogólnego.

Uczniów z upośledzeniem w stopniu lekkim obowiązują te same podręczniki i zeszyty ćwiczeń, co resztę klasy.
Uczeń ma obowiązek prowadzić zeszyt przedmiotowy.

Sposoby dostosowania wymagań edukacyjnych:

- ocenianie umiejętności praktycznych na miarę możliwości ucznia
- treści, zadania, polecenia oraz wymagania dotyczące wykonania pracy zapisanie na tablicy
- wydłużenie czasu wykonywanych prac plastycznych - zezwolenie na dokończenie w domu niektórych prac tworzonych na lekcjach
- podpowiadanie tematu pracy plastycznej, techniki, elementów potrzebnych do prawidłowego wykonania dzieła
- polecenia ustne i pisemne powinny mieć prostą konstrukcję, należy upewniać się, czy zostały dobrze zrozumiane, w razie potrzeby dodatkowo wyjaśniać
- możliwość korzystania z pomocy dydaktycznych podczas pisania kartkówek;
- motywowanie do pracy poprzez częste pochwały, docenianie najmniejszego wysiłku ucznia;
- sprawdzanie wiedzy uczniów może odbywać się w formie odpowiedzi ustnych na proste pytania, na początku lub w trakcie lekcji;
- zwracanie uwagi na wolniejsze tempo pracy ucznia;
- w miarę możliwości odrębne instruowanie ucznia;
- posadzenie ucznia z przodu sali lekcyjnej, blisko biurka nauczyciela.

Dzieci niedowidzące

Sposoby dostosowania wymagań edukacyjnych:

- robienie przerw dla wzroku szczególnie w dłuższej pracy z tekstem lub zapewnienie częstej zmiany aktywności
- unikanie prac plastycznych, manualnych z nadmiarem szczegółów lub drobnych elementów
- umieszczenie w pierwszej ławce, lub blisko tablicy
- dzielenie dłuższych zadań na krótsze etapy
- zadbanie o warunki sprzyjające skupieniu uwagi, zmniejszenie liczby bodźców rozpraszających
- wiedzę ucznia sprawdza się w formie pisemnej oraz ustnej - wydłużony czas na wykonywanie ćwiczeń i zadań podczas lekcji;
- przewiduje się dla ucznia wydłużony (w miarę możliwości) czas wypowiedzi pisemnej;
- stosowanie pozytywnych wzmocnień

Dzieci niedosłyszące

Sposoby dostosowania wymagań edukacyjnych:

- wyznaczenie odpowiedniego miejsca w sali lekcyjnej w pobliżu nauczyciela
- nauczyciel mówiąc do całej klasy, powinien stać w pobliżu ucznia (słuchacza) zwrócony twarzą w jego stronę, należy mówić wyraźnie;
- zadbanie o spokój i ciszę w klasie, eliminowanie zbędnego hałasu;
- upewnianie się czy polecenia kierowane do całej klasy są właściwie rozumiane przez ucznia (słuchacza) niedosłyszącego (w przypadku trudności zapewnienie mu dodatkowego wyjaśnienia, sformułowanie inaczej polecenia, używając prostego słownictwa)

Obniżony rozwój umysłowy

Sposoby dostosowania wymagań edukacyjnych:

- ocenianie umiejętności praktycznych na miarę możliwości ucznia
- zapisanie na tablicy wymagań dotyczących wykonania pracy
- wydłużenie czasu wykonywanych prac plastycznych - zezwolenie na dokończenie w domu niektórych prac tworzonych na lekcjach

- podpowiadanie tematu pracy plastycznej, techniki, elementów potrzebnych do prawidłowego wykonania dzieła
- polecenia ustne i pisemne powinny mieć prostą konstrukcję, należy upewniać się, czy zostały dobrze zrozumiane, w razie potrzeby dodatkowo wyjaśniać
- odpytywanie po uprzedzeniu, kiedy i z czego dokładnie uczeń będzie pytany;
- zmniejszenie ilości, stopnia trudności i obszerności zadań;
- dzielenie materiału na mniejsze partie, wyznaczanie czasu na ich opanowanie i odpytywanie;
- wydłużanie czasu na odpowiedź;
- w miarę możliwości, częste podchodzenie do ucznia w trakcie samodzielnej pracy w celu udzielania dodatkowej pomocy, wyjaśnień;
- potrzeba większej ilości czasu i powtórzeń na opanowanie materiału.

Dysleksja, dysgrafia, dysortografia

Sposoby dostosowania wymagań edukacyjnych:

Ucznia dyslektycznego obowiązują te same treści i wymagania programowe, co uczniów, u których nie stwierdzono specyficznych trudności w nauce w postaci dysleksji, dysortografii oraz dysgrafii.

- wydłużony (w miarę możliwości) czas przeznaczony na napisanie kartkówki
- oceniając prace pisemne nie obniża się oceny za opuszczanie liter, ich gubienie czy też przestawianie, jeśli nie wpływa to na zmianę znaczenia wyrazu;
- uznaje się zapis fonetyczny wyrazów;